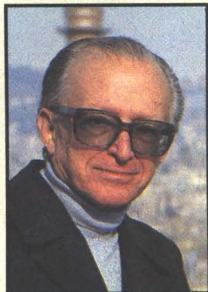

Es famosa l'anècdota protagonitzada per Santiago Rusiñol i Ramon Casas, en el transcurs del seu viatge per Catalunya utilitzant un carro com a vehicle. Se'ns explica que els dos personatges, vestits de carreters, van estendre ua manta en el terra d'un poble i l'ompliren de duros. Eren duros de plata, fermes, massissos, d'aquells dels quals ja només es conserva un vague record.

Sopars de duro

En Rusiñol i en Casas (potser fent altaveu amb les mans) anunciaren que venien els duros a quatre pessetes. Els pagesos desfilaven per davant de la parada amb un gest mig sorneguer, mig desconfiat, i ens conten que no van comprar ni un sol duro.

Devien sospitar-hi un gat amagat que els omplia de recels.

Se'm podria preguntar a sant de què ve, ara, rememorar un episodi que no se sap exactament si pertany al nostre llegendari o a la nostra petita història. Respondria que m'hi han fet pensar dues notes publicades als diaris. La primera diu que els bancs i les caixes s'apunten a una nova rebaixa del preu del diner. Ens assabenten que, en el que va d'any, s'han produït tres rebaixes en el preu del diner i que la que proposen seria la quarta, quan ens trobem, només, a meitat de 1988.

En una ocasió, fa temps, vaig confessar el meu desconcert d'aficionat en relació amb els intricats afers monetaris. A mi em semblava que el preu del diner era fix, l'expressat pel valor nominal que figura als bitllets i a les

monedes. Santa innocència! Havia arribat a creure que seria absurd que, en comprar alguna cosa, el venedor m'exigís un sobrepreu perquè els meus duros — diner rebaixat — només valien tres o quatre pessetes.

En realitat, això ja passa, però amb nivells de subtileza molt superiors. I ocorre tan seguit, d'una manera tan progressiva, que actualment la pesseta és un valor simbòlic. Amb una pesseta, avui, no es pot comprar res i em consta que només serveix per tornar canvis. Quan ens hi trobem, es tracta d'una operació de simple tràmit col·loquial. El comprador; posem per cas, diu: «No tinc les tres pessetes». I el venedor respon: «És igual. Ja me les donarà quan torni... I si no, no s'hi amoïni pas, que no val la pena.» Una convesa com aquesta era absolutament impensable fa pocs anys.

La segona notícia que m'ha portat a fer aquestes evocacions és que el Banc d'Espanya intervé activament per frenar l'apreciació de la pesseta. Sí, sí, tal com sona. Es treballa esforçadament en el mercat de divises perquè la pesseta es mantingui en un nivell baix en relació amb les restants monedes de la CEE.

Feia l'efecte que la pesseta no podia arribar gaire més avall (em refereixo al punt de vista dels *usuaris*), però els entesos tenen por que pugi. És un món misteriós, insondable.

Per a augmentar el desconcert del públic en general, una personalitat eminent de les finances dels EEUU ha expressat a so de tabals el seu optimisme per la devaluació del dòlar. Diu que els ha anat tan bé per a la seva economia. I pensar que fa cosa de no res la fortalesa de la divisa americana era objecte d'una enveja universal! Suposo que tothom recordarà que es parlava, reverencialment, de «sa majestat el dòlar». Qui sap si vindrà un dia en el qual ens convenceran que la prosperitat és perjudicial per als pobres.